

29 Ιουνίου 2014

Τι στάση οφείλει να έχει ένας αυθεντικός χριστιανός με τις βαριές και αθεράπευτες αρρώστιες (καρκίνος, AIDS κ.α)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ένας γνήσιος, αυθεντικός χριστιανός, πρέπει όλα να τα εκλαμβάνει ότι είναι από τα χέρια του Θεού. Δηλαδή, αν οδηγήθηκε σε μια αρρώστια, αυτό σημαίνει ότι η αρρώστια σου είναι απαραίτητη για τη σωτηρία, αν βέβαια η συγκεκριμένη αρρώστια δε σε αποδομεί ως άνθρωπο. Αν όμως η αρρώστια αυτή σε αποδομεί ως άνθρωπο με τους βασανιστικούς πόνους, με τη βλάβη στο νου, σ' αυτή την περίπτωση δεν μπορούμε να πούμε τίποτε, γιατί ένας αποδομημένος άνθρωπος δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει επωφελώς αυτή την κατάσταση ως ένα ευεργετικό γι' αυτόν μέσο.

Υπάρχουν πράγματα ανεξήγητα: από τη στιγμή που μια αρρώστια σε αποδομεί, σου στερεί τη δυνατότητα της σκέψης, σου νεκρώνει τη δύναμη της αντίστασης, όταν συναισθάνεσαι την κατάστασή σου, να φτάνεις στο σημείο να μην μπορείς να κατανοήσεις σε ποια κατάσταση έφτασες, αυτό το πράγμα είναι ανεξήγητο. Ανεξήγητες είναι οι μη ιάσιμες ασθένειες. Ανεξήγητες είναι οι ασθένειες που καταργούν τις ικανότητες του ανθρώπου, που καταργούν τον άνθρωπο ως άνθρωπο. Το ίδιο και οι παιδικές αρρώστιες είναι ακατανόητες. Δηλαδή είναι ακατανόητο να υποφέρεις στην παιδική ηλικία, τη στιγμή που δεν έφταιξες, δεν προκάλεσες την συγκεκριμένη αρρώστια και, παρά ταύτα, την έχεις. Είναι ανεξήγητο και πρέπει ν' αναγνωρίζουμε από τον ουρανό μέχρι τη γη ότι η ταλαιπωρία δεν έχει ικανοποιητική ερμηνεία, είναι ένα πρόβλημα άλυτο και παραμένει άλυτο σε πολλές περιπτώσεις -αν το δούμε από πολλές όψεις, δηλαδή και ως προς την απομάκρυνση της ταλαιπωρίας, την ανάκτηση της υγείας- και παραμένει ανεξήγητο ως πραγματικότητα. Σε οποιαδήποτε περίπτωση δεν έχουμε μια ερμηνεία ικανοποιητική για την ασθένεια. Είναι όμως δυνατόν για κάποια ασθένεια που μπορούμε να την υπομείνουμε και δεν μας αποδομεί ως ανθρώπους να την αποδεχτούμε, με το σκεπτικό ότι, αφού οδηγηθήκαμε σ' αυτή την ασθένεια, μας είναι ωφέλιμη και μπορεί να μας βοηθήσει στην ψυχική, πνευματική μας πρόοδο. Είναι τελικά προσωπικό αγώνισμα αυτού που υπομένει.

- *Ακόμη και τότε που, για παράδειγμα, θα μείνει κάποιος ας πούμε μετά από κάποιο ατύχημα, τυφλός, ανάπηρος από το ένα χέρι, το ένα πόδι;*

Ναι, και τότε ο άνθρωπος που είναι συνειδητός χριστιανός και γνωρίζει ότι και οι τρίχες της κεφαλής μας είναι μετρημένες πρέπει να επωφεληθεί από αυτή την κατάσταση για την πνευματική του πρόοδο.

Μόνο έτσι μπορεί να αποδείξει ότι έχει πραγματική πίστη στο Θεό. Όποιος δεν έχει πίστη δεν μπορεί να συμπεριφερθεί με τον πιο πάνω τρόπο, ενώ κάποιος που έχει πίστη πρέπει να σηκώσει το σταυρό του και να ακολουθήσει τον Κύριο.

Πηγή: «Ο Γέροντας Θεόφιλος Παραϊάν

Χωρίς φως, φωτισμένος»

Μετάφραση- επιμέλεια:

Πρωτοπρ. Κωνσταντίνος Καραϊσαρίδης

Εκδόσεις ΑΘΩΣ

Πηγή: eisdoxantheou-gk.blogspot.gr